



” Jag njuter av att vistas i skogen och vill vårda den.”

Aktiv Spillkråka. Beverly-Ann Bjerke är en av de drivande krafterna i Spillkråkan, en förening för kvinnliga skogsägare. Föreningen arbetar bland annat för att stärka kvinnors inflytande inom skogsnäringen och med att bygga kvinnliga nätverk för kunskapsutveckling och erfarenhetsutbyte.

FOTO: KENNET KRISTIANSSON

Skogsägaren Beverly-Ann Bjerke

Miljöarbetet väckte drömmen om skog

Storstadsbon Beverly-Ann Bjerkes dröm om att äga och bruka skog väcktes när hon, som miljö- och hälsoskyddsinspektör i Nynäshamn, fick i uppgift att arbeta med kommunens skogar. Under studietiden i Umeå blev hon förälskad i landskapet i Västerbotten. Intresset och landskapet förenades.

Vad innehöll din dröm?

– Vid mitten av nittiotalet talades det mycket om ekologi och miljö i skogen. Det gjorde att jag fick upp ögonen för att skog var något mer än växande råvara. Efter en utbildning på Ladvik, Skogsstyrelsens kursgård, och praktiskt arbete med kommunens skogar insåg jag att jag faktiskt skulle kunna bruka skog själv. Ett arv gjorde att jag kunde förverkliga drömmen.

Hur var det att som ensam kvinna ge sig in i det mycket manliga skogsbruket?

– Rent praktiskt var det inga större problem. Jag gick kurser, fick hjälp av grannar och fick god

hjälp från Norra Skogsägarna. Däremot blev det snabbt tydligt att skogen är en extremt manlig domän. Det fanns fler kvinnor än jag i skogen, men de syntes eller hördes inte. För att ändra på det startade jag och några andra kvinnliga skogsägare föreningen Spillkråkorna i slutet av nittiotalet.

Ni fick stor uppmärksamhet i Västerbottens tidningar i höstas. Varför?

– Bakgrunden är att jag tidvis har många renar på mina marker och det påstås att de gör stor skada. Jag undersökte saken och fann att skadorna inte alls var så allvarliga. Föreningen Spillkrå-

Skogsägare

Beverly-Ann Bjerke

Ålder: 69.

Familj: Dotter och barnbarn.

Bor: Nära Gärdet, mitt i Stockholm

Skogsinnehav: 150 hektar vid Vindelälven, Vännäs kommun.

korna ordnade ett seminarium i Ammarnäs, där renägare gav oss inblick i den näringens villkor. Jag är övertygad om att vi kan samsas på ett konstruktivt sätt. I min skog betar min granne Anna Jonssons renar och när vi kan sätta oss ner, jag med min skogsbruksplan, hon med en av de renbetesplaner som planeras, tror jag att vi kan prata ihop oss om lösningar som passar oss båda.

Vad vill du göra i och med skogen?

– Eftersom jag inte är ekonomiskt beroende av skogen vill jag sköta den på ett bra sätt så att jag med gott samvete kan lämna över den till mina barn. Den är en trygghet för oss. Jag har en stor tallhed och en myr som är vacker att se på och som förser mig med hjortron. På toppen av en hög kulle, där man inte kunnat avverka, står ett imponerande bestånd gamla tallar. Jag njuter av att vistas i skogen och vill vårda den. Jag hinner inte vara i den så ofta som jag skulle vilja, men jag försöker åka upp för att bo där ett par veckor varannan månad.

Kennet Kristiansson